

רע"פ 8071/17 - אילן אשד נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 8071/17

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: אילן אשד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 06.09.2017, בע"פ 21136-05-16, שניתן על ידי כב' השופטים: ד' ברלינר - שופטת בכירה; ג' רביד; ש' יניב

בשם המבקש: עו"ד ירון ברזילי; עו"ד שמעון חוג'ה

בשם המשיבה: עו"ד אפרת גולדשטיין

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו, בע"פ 21136-05-16 (כב' השופטים: ד' ברלינר - שופטת בכירה; ג' רביד; ש' יניב), מיום 06.09.2017. בגדרו של פסק הדין נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת הדין, מיום 26.01.2016 (למעט זיכוי חלקי במסגרת האישום הראשון), וכן נדחה הערעור על גזר הדין, מיום 03.04.2016, שניתנו על ידי בית משפט השלום בתל אביב - יפו (כב' השופטת מ' ברק-נבו), בת"פ 13054-11-10.

2. בד בבד עם הבקשה לרשות הערעור, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש. בהחלטתי מיום 25.10.2017, הוריתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר, עד אשר תוכרע הבקשה לרשות הערעור.

רקע והליכים קודמים

3. נגד המבקש הוגש כתב אישום לבית משפט השלום בתל אביב - יפו. כתב האישום מייחס למבקש, בגדרי שלושה אישומים, את ביצוע העבירות הבאות: ניסיון לבצע מעשה מגונה במרמה, לפי סעיף 348(א), בנסיבות סעיף 348(א), בנסיבות סעיף 345(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (12 עבירות); מעשה מגונה במרמה, לפי סעיף 348(א), בנסיבות סעיף 345(א)(2) לחוק העונשין (2 עבירות); והתחזות לפסיכולוג, לפי סעיף 5 בצירוף סעיף 53(א)(4) לחוק הפסיכולוגים, התשל"ז-1977 (ריבוי עבירות).

יצוין, כי ביום 01.03.2007, הוגש נגד המבקש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של אינוס במרמה; ניסיון למעשה סדום; מעשה סדום; ומעשה מגונה, אשר בוצעו בשיטה דומה לשיטה בה נקט המבקש במקרה דנן. ביום 15.03.2016, הורשע המבקש, לאחר ניהול משפט הוכחות, במרבית האישומים אשר מונה כתב האישום (תפ"ח (ת"א) 1023/07 מדינת ישראל נ' אשד (15.03.2016)). בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו גזר על המבקש 8 שנות מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו. ערעור מטעם המבקש, על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, תלוי ועומד בפני בית משפט זה (להלן: התיק האחר).

4. נחזור אפוא לתיק שלפנינו. מעובדות האישום הראשון עולה, כי במהלך החודשים יולי עד ספטמבר 2010, פנה המבקש אל 12 נשים צעירות, אשר פרסמו מודעות לגבי מתן שיעורים פרטיים או טיפולים אלטרנטיביים (להלן: המתלוננות). המבקש הציג עצמו, במרמה, כפסיכולוגית או כפסיכותרפיסטית בשם "נעמה", והציע למתלוננות לטפל בנפגע פוסט-טראומה בשם "ליאור", אשר גם את תפקידו גילם המבקש. בשיחות טלפון שקיים המבקש עם המתלוננות, הציג המבקש, תוך התחזות ל"נעמה", את "ליאור" כגבר שעבר פגיעה מינית בילדותו, אשר גרמה לו לטראומה. המבקש הסביר למתלוננות, כי יש לטפל ב"ליאור" ב"שיטה ייחודית", המכונה "הצפה", לפיה יש לגרום ל"ליאור" לחוות מחדש את המעשים המיניים שנעשו בו בעבר, וזאת לאחר שיכנס למצב היפנוטי "טראנס". המבקש, שהתחזה כ"ליאור", הגיש למתלוננות מכתב מטעמה של "נעמה", במסגרתו היא חזרה על הדברים שנאמרו להן בשיחות הטלפון עמה, והוסיפה כי בעבר "ליאור" עבר טיפול דומה בידי מטפלת בשם "קארן", אשר נחל הצלחה רבה. על פי הנטען, בשיחות עם המתלוננות, ובאמצעות המכתב שהוגש להן בתחילת הטיפול, חתר המבקש לכך שהמתלוננות יבצעו בו מעשים מגונים, וזאת על ידי כך שהציג בפניהן מצג כוזב לפיו המדובר בטיפול "מקצועי ומוכר". יש לציין, כי המתלוננות סירבו לטפל במבקש בשיטת הטיפול שהוצעה על ידו.

מעובדות האישום השני עולה, כי בתחילת חודש יולי 2010, פרסמה ח.ר. מודעה בדבר מתן טיפולים ב"רייקי" וב"שיטת אלכסנדר". בסוף חודש יולי 2010, פנה המבקש, תוך התחזות כ"נעמה", אל ח.ר., והציג את עצמו בפניה כמי שמטפל ב"ליאור". המבקש תיאר את "ליאור" כמי שעבר פגיעה מינית, והסביר לה כי יש לטפל בו ב"שיטה ייחודית", המכונה "הצפה", וכי יש לגעת בצווארו של "ליאור" בכדי להכניסו למצב היפנוטי "טראנס". ביום 03.08.2010, נפגשה ח.ר. עם "ליאור" (שהיה בעצם המבקש) בבית קפה, וקבעה עמו פגישה נוספת. ביום 08.08.2010, נפגשה ח.ר. עם "ליאור" (המבקש) בדירתה. במסגרת הפגישה, נגעה ח.ר. בצווארו של "ליאור", והוא, בתגובה, גלגל את עינו ורעד, כך

ש-ח.ר. האמינה כי הלה נכנס למצב היפנוטי "טראנס". בהמשך, ביקשה ח.ר. כי "ליאור" יספר לה על הטראומה שעבר, והוא, בתגובה, הניע את אזור החלציים, כך שהיא האמינה כי הוא נפגע באזור זה, במסגרת האירוע הטראומטי שחוה בילדותו. לאחר זאת, ביקשה ח.ר. מ"ליאור" למרוח את ידיו בשמן, ובשלב זה "ליאור" פנה אל ח.ר. וביקש ממנה לגעת באיבר מינו, ואילו היא המליצה לו לאונן באופן עצמאי. "ליאור" אונן בפני ח.ר., שהאמינה כי המדובר ב"טיפול ייחודי", כפי שהסבירה לה "נעמה" בשיחת הטלפון שהתקיימה ביניהן. במהלך האוננות, ביקש "ליאור" כי ח.ר. תיגע בו ותשים את ראשה בין ברכיו, ואילו ח.ר. הציעה לו כי תשים את ידיה סביב ראשו. לאחר ש"ליאור" חזר על בקשתו, היא מילאה אחר הבקשה ושמה את ראשה בין ברכיו. לאחר הפגישה, ניסה המבקש לקבוע פגישה נוספת עם ח.ר., אך היא התחמקה מלהיפגש עמו בשנית.

מעובדות האישום השלישי עולה, כי בחודש אוגוסט 2010, פרסמה ג.ש. מודעה בדבר מתן שיעורים פרטיים בפסיכולוגיה ובסוציולוגיה. כעבור מספר ימים, פנה המבקש, תוך התחזות כ"נעמה", אל ג.ש., והציג את עצמו בפניה כמי שמטפל ב"ליאור". המבקש תיאר את "ליאור", כמי שעבר חוויה טראומטית בילדותו, והסביר לה כי בשל אותה טראומה הוא זקוק לטיפול בדרך של הקראת ספרים. המבקש, אשר התחזה כאמור ל"נעמה", סיפר ל-ג.ש. כי "ליאור" טופל עד כה בידי מטפלת בשם "קארן", אשר עברה להתגורר בחו"ל לצורך השלמת לימודיה לקבלת תואר דוקטור. ביום 02.09.2010, נפגשה ג.ש. עם המבקש, אשר התחזה כ"ליאור", בביתה. במהלך הפגישה, ביקש "ליאור" מ-ג.ש. כי תקריא לו את הספרים "באיטיות ובלחש". תוך כדי ההקראה, מיקד "ליאור" את מבטו בנקודה מסוימת בחדר ופתח את פיו, כך ש-ג.ש. האמינה כי הוא מצוי במצב היפנוטי "טראנס". לאחר זאת, מסר "ליאור" ל-ג.ש. מכתב, בו נאמר כי "קארן", המטפלת אשר לכאורה טיפלה בו בעבר, הביאה אותו לכדי מצב היפנוטי "טראנס", על ידי כך ש"התפתלה כמו נחש". לאחר עיון במכתבה של "קארן", האמינה ג.ש. כי המדובר בשיטה טיפולית ידועה. בעקבות כך, המשיכה ג.ש. להקריא למבקש ספר, בעודה צועדת הלך ושוב בין צידי החדר. בתגובה למעשיה של ג.ש., "נכנס" "ליאור" למצב היפנוטי "טראנס", וטען בפניה כי הרגשתו משתפרת, וכי עוצמת השיפור אף תעלה ככל ש"תיגע בעצמה". בהמשך לכך, הפציר "ליאור" ב-ג.ש. לגעת בעצמה, באומרו כי הימנעותה ממגע עצמי גורמת לו לשמוע "זמזומים באוזניים". ביום 05.09.2010, נפגש המבקש שהתחזה כ"ליאור" עם ג.ש. בשנית. במסגרת הפגישה, "הכניסה" ג.ש. את "ליאור" למצב היפנוטי "טראנס", ונגעה בגופה, בעוד שהוא נגע באיבר מינו ושפשף אותו. "ליאור" עודד את ג.ש. להמשיך במעשיה, באומרו כי הטיפול מניב עבורו תוצאות חיוביות, ולאחר מכן ביקש ממנה לפשוט את בגדיה. בעקבות דבריו של "ליאור", פשטה ג.ש. את בגדיה ואוננה בפניו. עוד נטען, כי "ליאור" עודד את ג.ש. לבצע מעשים מיניים נוספים, וזאת, בכך שסיפר לה כי "אחרי המפגשים עם 'קארן' חש 'שריפה' בישבנו, והבחין במלפפון ובכפפות, מבלי לדעת מה היא עשתה בהם".

5. ביום 26.01.2016, הורשע המבקש, לאחר ניהול משפט הוכחות, בשלושת האישומים אשר יוחסו לו בכתב האישום. בית משפט השלום קבע, כי המשיבה הוכיחה את כל הנטען בכתב האישום. אשר לטענת המבקש, כי "הוא [המבקש] רק ביקש, וכל אחת יכלה לסרב", קבע בית משפט השלום כי טענה זו נעדרת כל עיגון ונפקות. זאת, בשל העובדה שהמבקש "גרם למתלוננות להאמין שהוא מבקש טיפול, שדרוש לו לבריאותו הנפשית, ואלה שהסכימו - לכך הסכימו. למעשה, מה שביקש לא היה טיפול ועל כן ההסכמה הושגה במרמה". עם זאת, ציין בית משפט השלום כי המבקש סובל מ"הפרעת אישיות לא מובחנת" אך אין לכך השלכה לגבי הכרעת הדין.

6. ביום 03.04.2017, נגזר דינו של המבקש בבית משפט השלום. בפתח גזר הדין, קבע בית משפט השלום, כי יש לראות את שלושת האירועים המתוארים בכתב האישום כאירועים נפרדים זה מזה, ולפיכך ייקבעו שלושה מתחמי ענישה שונים. בבואו לקבוע את מתחמי הענישה, עמד בית משפט השלום על הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של המבקש, ובהם: זכותו של אדם לשלמות גופו; זכותו של אדם להחליט מה ייעשה בגופו; וזכותו של אדם

לכבוד ולפרטיות. בהמשך, עמד בית משפט השלום על הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, שכללו תכנון והכנה יסודית ומתוחכמת, שבמסגרתם ביצע המבקש חיפוש אחר מועמדות מתאימות באינטרנט; טווח סיפור מרובה פרטים, אותו הציג המבקש למתלוננות; הכין מכתבים לחלק מהמתלוננות, בהם נשזרו ביטויים מקצועיים מתחום הפסיכולוגיה והפסיכיאטריה; ביצע שיחות טלפון תוך התחזות כ"נעמה", לפני ואחרי המפגשים עם המתלוננות, בהן שינה המבקש את קולו; וביצע שיחות טלפון תוך התחזות כ"ליאור". כל זאת, בנוסף למצגי השווא אותם הציג המבקש למתלוננות, אשר הביאו אותן להאמין כי "ליאור" מצוי בפוסט-טראומה, וכי יש להעניק לו "טיפול ייחודי". בית משפט השלום ציין, כי לעבירות מושא האישום הראשון והשני, התלוותה עבירה נוספת של התחזות לפסיכולוג, אשר "מוסיפה מימד של חומרה למצגי השווא שעשה הנאשם [המבקש] לחלק מהמתלוננות". בהמשך, נתן בית משפט השלום את דעתו לסיבות אשר הביאו את המבקש לביצוע העבירה, ובתוך כך דחה את טענת המבקש, לפיה הוא האמין כי בשל לקותו, ה"טיפול" המבוקש עשוי לסייע לו, ולפיכך מעשיו אל מול המתלוננות נעשו בתום לב. בית משפט השלום קבע, בהקשר זה, כי "המסקנה המתבקשת, היא שהמבקש עשה את שעשה לשם גירוי וסיפוק מיני שלו עצמו". לאחר זאת, התייחס בית משפט השלום לנזק הקונקרטי שנגרם למתלוננות עקב מעשיו של המבקש. אשר לאישום הראשון, נקבע, כי "כאשר הנאשם [המבקש] לא הצליח לבצע את זממו, הנזק שנגרם למתלוננות ש'ניצלו' - קטן, אם כי גם חלקן הביעו מצוקה לא מבוטלת עקב המקרה, כשבאו להעיד". אשר לאישום השני, נקבע כי ל-ח.ר. נגרם נזק ממשי, שעה שהסכימה כי המבקש יאונן בפניה, ועת שמה את ראשה בין ברכיו. עוד נקבע, כי ניכר מעדותה של ח.ר. כי היא נסערת, וכי האינטראקציה עם המבקש הותירה בה "טעם רע למדי". בית משפט השלום היה ער לעובדה כי ח.ר. "לא נגעה בעצמה באופן מיני, למרות בקשת הנאשם [המבקש], אך היה מגע, לבקשת הנאשם [המבקש], כפי שתואר לעיל". אשר לאישום השלישי, נקבע כי ל-ג.ש. נגרם נזק של ממש, בשל העובדה כי המבקש גרם לה לפשוט את בגדיה, ולגעת באיבר מינו בעודו מאונן מולה. בית משפט השלום הוסיף וקבע, כי מבחינת מדרג החומרה, האירוע השלישי הוא החמור ביותר. לבסוף, התייחס בית משפט השלום למדיניות הענישה הנוהגת; ולהוראות סעיפים 355 ו-27 לחוק העונשין. לאור האמור, קבע בית משפט השלום באשר לאישום הראשון, כי מתחם העונש ההולם ינוע בין 6 ל-24 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה; אשר לאישום השני, נקבע כי מתחם העונש ההולם ינוע בין 10 ועד ל-24 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ועיצומים כספיים; ואשר לאישום השלישי, נקבע כי מתחם העונש ההולם ינוע בין 12 ל-30 חודשי מאסר בפועל, בנוסף למאסר מותנה ועיצומים כספיים.

לצורך קביעת עונשו של המבקש בגדרי מתחמי הענישה, נתן בית משפט השלום את דעתו לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות. בית משפט השלום ראה כשיקולים לחומרה את העובדה כי המבקש הורשע, במסגרת התיק האחר, בביצוע עבירות מין חמורות בנסיבות דומות, דבר המלמד על היותו עבריין מין רצידיביסט; ואת העובדה כי המבקש ביצע את המעשים שעה שהיה משוחרר ממעצר בתנאים מגבילים, לאחר הגשת כתב האישום בתיק האחר. אשר לעניין לקיחת האחריות, קבע בית משפט השלום כי המבקש טען, אמנם, כי הוא לוקח אחריות על מעשיו, אך "עצם חזרתו של הנאשם [המבקש], במסגרת טיעונו, על הטיעון שבזמן אמת חשב שהמעשים אולי 'אינם מקובלים', אך הם נעשו בתום לב, מלמדת על חוסר הפנמה, למרות מילותיו". בהמשך, התייחס בית משפט השלום לאופן בו ניהל המבקש את הגנתו, בצינו כי דרך החקירה של המבקש, כלפי חלק מן המתלוננות, הייתה "מתריסה, חטטנית, ולעיתים פוגענית". עוד ציין בית משפט השלום, כי "הנאשם [המבקש] לא הגיש בדל של ראיה, המלמדת על כך שעבר הליכי שיקום", ולפיכך, נקבע כי "לא מתקיימים שיקולים כלשהם, היכולים להוביל לחריגה לקולא ממתחם העונש שנקבע". אשר לטענת המבקש, כי בית המשפט אינו צריך להתחשב בשיקולי הרתעת הרבים, שכן עבירות מין בדרכי מרמה הן "עניין נדיר", נקבע, כי "המסר שצריך לצאת מבית המשפט הוא כי אסור לקבל מין במרמה, והנסיבות הספציפיות אינן חשובות לעניין זה. לכן, יש חשיבות למתן עונש מרתיע, שישקף את חומרת האיסור". לאור האמור, קבע בית משפט השלום כי יש למקם את המבקש במרכזם של מתחמי הענישה שנקבעו בעניינו; וכי לנוכח הדימיון בין האירועים, יש לגזור עונש כולל, הנותן ביטוי לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כמו גם לריבוי העבירות ונדירות ביצוען. לאחר זאת, השית בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל, שירוצו במצטבר לעונש

המאסר שהוטל על המבקש בתיק האחר; 9 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש עבירת מין מסוג פשע, במשך שלוש שנים; 3 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש עבירת מין מסוג עוון או עבירת התחזות, במשך שלוש שנים; פיצוי בסך ₪10,000 לכל אחת מהמתלוננות באישומים השני והשלישי; והתחייבות כספית, על סך 50,000 ₪, להימנע מביצוע כל עבירת מין, במשך שנתיים.

7. ומכאן לנושא ייצוגו של המבקש בבית משפט השלום. עם הגשתו של כתב האישום, נעצר המבקש עד לתום הליכים בעניינו, ועו"ד אבי כהן מונה לייצגו מטעם הסניגוריה הציבורית. יש לציין, כי מדובר באותו פרקליט אשר ייצגו בתיק האחר. ביום 28.03.2011, הודיע עו"ד כהן לבית משפט השלום, כי הוא עצמו וכן הסניגוריה הציבורית שוחררו מייצוגו של המבקש בתיק האחר. לפיכך, ביקש עו"ד כהן להשתחרר מייצוגו של המבקש גם בתיק הנוכחי, אך בית משפט השלום לא נענה לבקשתו. ביום 03.04.2011, חזר עו"ד כהן על בקשתו להשתחרר מייצוג המבקש, בצינו כי הלה אינו משתף פעולה עימו, וגם הפעם נדחתה בקשתו. ביום 19.09.2011, התקיימה ישיבה בפני כב' השופטת ב' נבו, במהלכה חזר עו"ד כהן על בקשתו, אשר נדחתה על הסף. ביום 05.01.2012, הוגשה "בקשה לשחרור מייצוג מטעם הסניגוריה הציבורית", בה נטען כי המבקש "טוען כנגד נאמנות הסניגור ומביע בו חוסר אמון"; וכי המבקש אינו משתף פעולה עם הסניגור ודורש להכתיב את אופן ניהול ההליך, בניגוד לעצות המקצועיות הניתנות לו, ואף מגיש בקשות על דעת עצמו. ביום 11.01.2012, נענה בית משפט השלום לבקשה בקובעו, כי "ברור, כי יהיה קשה ביותר לנהל את ההליך כאשר הנאשם [המבקש] לא מיוצג. עם זאת, התרשמתי כי לפחות בשלב זה אין בקיומו של סניגור בתיק כדי לסייע בקידום התיק מאחר והנאשם [המבקש] אינו רוצה (כטענת המאשימה והסניגורים) או אינו יכולה (כטענת הנאשם) לשתף פעולה עם סניגור שייצגו בתיק הזה". יצוין, בהקשר זה, כי המבקש הצהיר בבית המשפט כי: "לא אהיה מוכן מבחינה עניינית, נפשית ופיזית לקבל סניגור בתקופה של 3 החודשים הקרובים לבית המעצר". על החלטה זו של בית משפט השלום, הגיש המבקש עתירה לבית משפט זה (בג"ץ 2216/12 אילן אשד נ' רחלי חזן פלדמן (26.03.2012)). עתירתו של המבקש נדחתה על הסף על ידי השופט צ' זילברטל, אשר קבע כי בית משפט זה אינו משמש כערכאת ערעור על החלטות ביניים בהליך הפלילי, וכי אין מקום להתערב בהחלטתו של בית משפט השלום. עוד הוסיף השופט זילברטל, כי אין מדובר בהחלטה שלא ניתן לשנותה, וכי יתכן שבהמשך ההליך ניתן יהיה לשקול, בשנית, את עניין מינויו של סניגור ציבורי למבקש, הגם ש"לדאבון הלב, ניסיון העבר אינו מבשר טובות" (וראו גם את ההחלטה בנושא ייצוגו של המבקש בתיק האחר: בג"ץ 6245/17 אשד נ' מדינת ישראל (05.11.2010)). ביום 26.02.2013, קבע בית משפט השלום, כי ככל שהמבקש יסכים "לשתף פעולה אמיתי ומלא עם הסניגור שימונה לו", גוברים השיקולים לטובת מינוי סניגור מטעמו. לפיכך, הורה בית המשפט לסניגוריה הציבורית לבדוק בדחיפות האם תוכל להעניק ייצוג משפטי למבקש, בכדי לאפשר לו למנות לעצמו סניגור פרטי, במידה שלא ימצא לו סניגור ציבורי. ביום 06.03.2013, לאחר שהתקיימה פגישה בין המבקש לבין נציגי הסניגוריה הציבורית, הודיעה הסניגוריה הציבורית לבית משפט השלום, כי אין ביכולתה להעניק למבקש ייצוג משפטי. הסניגוריה הציבורית הבהירה, כי "מהשיחה עם הנאשם [המבקש] התרשמנו כי הגם שהוא מצהיר לכאורה כי יקבל על עצמו את הייעוץ המשפטי שניתן לו על ידי סניגור מקצועי, בפועל, נראה כי בדעתו לנהל את ההליך על פי סגנונו ודעותיו וכי הוא מתנה את המשך הייצוג בביצוע פעולות, על פי הנחיותיו ובהתאם לשיקול דעתו המלאה". לאור האמור, קבע בית משפט השלום כי "הנאשם [המבקש] ידאג למצוא לעצמו ייצוג פרטי לאלתר או ימשיך לייצג את עצמו".

8. המבקש לא השלים עם פסק דינו של בית משפט השלום, והגיש ערעור לבית המשפט המחוזי, אשר נסב הן על הרשעתו בדין והן על חומרת עונשו. בפסק דינו, מיום 19.09.2017, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש, כמעט במלואו. בית המשפט המחוזי ציין, כי קביעותיו העובדתיות והמשפטיות של בית משפט השלום באשר לכלל המתלוננות, למעט המתלוננת מ.א., תעמודנה בעינן. אשר למתלוננת מ.א., נאמר בפסק הדין כי היא היחידה מבין המתלוננות אשר כלל לא נפגשה עם המבקש, וכי הדברים שנאמרו לה על ידי המבקש, בשיחת הטלפון שהתקיימה

ביניהם, אינם מגבשים את יסודות העבירה. לפיכך, החליט בית המשפט המחוזי לזכות את המבקש מאותו חלק באישום הראשון המתייחס למתלוננת מ.א.. אשר לטענת המבקש כי המתלוננת הן אלו שביצעו את המעשים המיניים כלפיו, גם אם לבקשתו, קבע בית המשפט המחוזי, כי "אפילו תוך יציאה מנקודת הנחה שהמערער [המבקש] האמין בטיפול הצפה ושחזור טראומות - הנחות שאנו רחוקים מקבלתן - עדיין מדובר בסיפוק מאוויו או אולי הפנטזיות המיניות שלו. הוסף לכך את הקביעה העובדתית כי אין מדובר בשחזור טראומה מינית שעבר והמערער [המבקש] לא האמין כי מדובר באקט טיפולי - והמעגל נסגר. איננו רואים להאריך מעבר לכך". בהמשך לכך, דחה בית המשפט המחוזי את טענת המבקש, לפיה יש לבחון בעניינו את תחולתה של עבירת המרמה, בקובעו כי אין ב"היפוכי התפקידים" כדי לאיין את נפקותן של ההלכות הנוגעות לסעיף 345(א) לחוק העונשין, ובכלל זאת את המבחן בדבר קיומה של מרמה לגבי מהות המעשה או מיהות העושה, כפי שנקבעו בפסיקותיו של בית משפט זה. לפיכך, קבע בית המשפט המחוזי כי במקרה דנן הוכחה מרמה באשר למהות המעשה, והוסיף כי במקרה הנוכחי "הדגש הוא על כך שדי בכך שעקב המרמה חשבה המתלוננת שהמעשה תחום במהות אחרת - טיפולית אומנותית, מיסטית או שהסכמתה ניתנה לביצוע מעשה מיני כאמצעי טיפולי. בוודאי שאין צורך בשלילה מוחלטת של יכולת הבחירה". אשר לטענת המבקש כי אין מתקיימת מרמה לגבי מיהות העושה, קבע בית המשפט המחוזי כי:

"לא יכול להיות ספק שבעניינו המרמה השתרעה על כל השטח: המערער [המבקש] יצר מאין דמויות פיקטיביות בין אם מדובר בנעמה ובין אם ליאור. אין מדובר בהטעיה לגבי גיל (למרות שגם זה קיים), מקצוע, רכוש, מקום מגורים וכיו"ב, אלא בהטעיה גורפת שיוצרת דמויות שאין קשר בינן לבין המערער [המבקש]. כשאלה פני הדברים, המרמה באשר למיהות העושה קיימת לפי כל מבחן, יהא מחמיר ככל שיהיה".

בהמשך, הצטרף בית המשפט המחוזי לקביעותיו של בית משפט השלום, הן באשר לאי קיומה המדעי של תאוריית ה"הצפה" והתאמתה למקרה הנוכחי, והן באשר לאמונתו של המבקש כי המדובר בטיפול שהוא זקוק לו. בית משפט המחוזי קבע, בהקשר זה, כי לא הוכח מבחינה עובדתית שהמבקש חווה טראומה מינית; וכי המבקש הוא "בעל הפרעת אישיות לא מובחנת, עם מבנה אישיות גבולי ולקויות שונות". בית המשפט המחוזי הבהיר, כי "המערער [המבקש] הבין היטב את המשמעות המינית של המעשים שביקש, עד כדי כך הבין שבפני ד"ר כספי הביע צער וחרטה על ביצועם", וכי "החריגות של המערער [המבקש] שבה אנו מכירים, אינה מטשטשת את הגבולות ואינה יוצרת עבורו עולם אחר שבו השגת מאוויו מאפשר גם ביצוע או ניסיון לביצוע מעשים מגונים ברורים וחד משמעיים".

אשר לטענת המבקש כי נגרם לו עיוות דין, בשל היותו בלתי מיוצג בחלקים נכבדים של הדיון בבית משפט השלום, עמד בית משפט המחוזי על עיקרי ההתפתחויות בשאלת ייצוגו של המבקש, ולאחר זאת קבע, כי "סוגיית הייצוג ובחינתה לא נעצרה בתחילת הדרך. לרוע המזל, המערער [המבקש] לא שינה את התנהגותו, הכתיב תנאים, רצה למעשה לנהל את ההגנה ולא היה מוכן לשתף פעולה עם סניגור, כל סניגור, שייצגו בתיק. המערער [המבקש] חסם למעשה כל אפשרות למינוי סניגור, כאשר מטבע הדברים עדיין יכול היה להעמיד סניגור לעצמו". בית משפט המחוזי הדגיש, כי יש לבחון באופן ריאלי את נושא שיתוף הפעולה, וכאשר ברור כי לא יתקיים שיתוף פעולה בין הסניגור לבין הנאשם, אין טעם בכפיית הייצוג על הסניגוריה הציבורית. עוד קבע בית המשפט המחוזי, כי "המערער [המבקש] לא התכוון לשתף פעולה באופן אמיתי עם סניגור שימונה לו, שעל כן לא הייתה תועלת במינוי סניגור נוסף ורשאי היה בית המשפט לשחרר את הסניגוריה הציבורית מייצוג". בית המשפט המחוזי הוסיף עוד, כי עיון בפרוטוקול בית המשפט מגלה כי בית משפט השלום גילה אורך רוח מופלג כלפי המבקש, אשר, מצידו, "העמיד את סבלנות בית המשפט במבחן". בהמשך, קבע בית משפט המחוזי כי המבקש לא ניזוק בשל חוסר הכשרתו כסניגור, בהינתן העובדה כי בידי המבקש, כמשפטן, היו כלים לנהל את הגנתו בצורה טובה יותר, לפחות במעט, מאשר אדם שאינו משפטן. בנסיבות אלה, קבע בית המשפט המחוזי כי לא נגרם למבקש עיוות דין בשל היותו בלתי מיוצג. לבסוף, ציין בית המשפט המחוזי כי בעניינו של

המבקש קיימת מסכת ראייתית מוצקה, אשר אינה מותירה מקום לסימני שאלה, וכי כל סניגור, מסור, מוכשר, ובקיא, ככל שיהיה, לא יכול היה להביא לתוצאה אחרת בעניינו של המבקש.

אשר לגזר הדין, טען המבקש כי בית משפט השלום החמיר עימו יתר על המידה. בית המשפט המחוזי, בדחותו את הערעור גם בהיבט זה, קבע כי הוא אינו סבור שזיכוי של המבקש מניסיון לבצע מעשה מגונה במרמה, בעניינה של המתלוננת מ.א., מצדיק הקלה בעונשו של המבקש. בית המשפט המחוזי נתן דעתו למצבו הנפשי של המבקש; לנזק אשר ייגרם לו עקב ריצוי עונש מאסר; ולחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, ולאחר זאת קבע כי רמת הענישה שנקבעה בעניינו של המבקש היא "מידתית וראויה". במסגרת גזר דינו, דחה בית המשפט המחוזי את טענת המבקש כי שגה בית משפט השלום עת קבע שלושה מתחמי ענישה נפרדים, בציינו, כי "התוצאה הסופית אינה משקפת החמרה שהיא פונקציה של קביעת מתחמים נפרדים לאישומים השני והשלישי". לבסוף, קבע בית המשפט המחוזי, כי:

"המערער [המבקש] הבין היטב מה הוא עושה. אם לא די בעצם התכנון והביצוע המדויק והמניפולטיבי של המעשים, הנה מצטרפת גם הקביעה כי ביקורת המציאות שלו תקינה. במילים אחרות הוא ניצל את המתלוננות לצרכיו הנרקיסטיים הגם שהבין בדיוק לאיזה מצב קלע אותן, משום שהוא 'מצליח לזהות מצבים כמו כולם'. המערער [המבקש] בפשטות העדיף צרכיו על צרכיהן".

על יסוד האמור, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור, על שני חלקיו, למעט זיכוי של המבקש, ככל שהדבר נוגע למתלוננת מ.א., כפי שפורט לעיל.

הבקשה לרשות ערעור

9. בבקשה לרשות ערעור המונחת לפניי, משיג המבקש הן על הכרעת הדין והן על חומרת העונש שהושת עליו. במסגרת הבקשה, חוזר המבקש על טענותיו, כפי שנטענו בפני הערכאות הקודמות. לשיטתו של המבקש, הוצגה על ידו שאלה משפטית, בעלת חשיבות ציבורית החורגת מעניינו הפרטי. שאלה זו נוגעת לטענה כי שגה בית משפט השלום עת קבע כי למתלוננות לא היה חופש בחירה מוחלט, אם לבצע אקט כלשהו בעצמן או במבקש, ובהקשר לטענה כי המבקש לא כפה מגע כלשהו עליהן. לטענת המבקש, "במקרה דנן לא ניתן לקבל את האפשרות שהמתלוננת אשר המערער [המבקש] פנה אליהן כמטפלות על מנן שהן תטפלנה בו, סברו כי אחת מתכליות מעשיהן היא טיפולית ואינה מינית, ככל שנדרשו או נתבקשו לבצע אקט מיני כלשהו", ולפיכך יש לקבוע מבחן מחמיר יותר, לפיו על מעשה המרמה להיות "מובהק ובוטה באופן השולל לחלוטין את יכולת הבחירה של המתלוננות להימנע מן המעשים". לטענת המבקש, שגה בית המשפט קמא, עת קבע כי התקיימו כל יסודות העבירה, באופן שיש להרשיע את המבקש בביצוע עבירות של מעשה מגונה במרמה. נטען, בהקשר זה, על ידי המבקש כי לא הוכחה קיומה של מרמה, הן באשר למיהות העושה והן באשר למהות המעשה. עוד טוען המבקש, כי שגה בית משפט השלום עת דחה את טענותיו בדבר תוקפו המדעי של טיפול ה"הצפה". בנוסף, לא היה יסוד לדחות את הטענה כי המבקש חווה פגיעה מינית וטראומה בילדותו, אשר "הובילו לפגיעה והפרעות במיניות שעמדו בבסיס בקשותיו ומעשיו", אל מול המתלוננות. נטען בנוסף, לקיומם של שיקולי צדק התומכים בהתערבותו של בית משפט זה. זאת, בשל עיוות הדין אשר נגרם למבקש בכך שהוא נאלץ לייצג את עצמו במהלך הדיונים בבית משפט השלום. לטענת המבקש, שחרורה של הסניגוריה הציבורית מייצוגו והותרתו ללא ייצוג בהליך ההוכחות, גרמו לפגיעה משמעותית בהגנתו. לשיטתו של המבקש, עיוות דין זה, מצא את ביטויו בכך שהוא, אשר נאשם בביצוע עבירות מין, נאלץ לחקור את המתלוננות - נפגעות עבירות המין, בעצמו; בכך שחוות הדעת של ד"ר כספי

הוגשה לבית המשפט בתחילת פרשת ההגנה, ולא בפתח הדיון; בכך שהוא לא עמד על זימונו של עד מומחה מטעם התביעה, אשר יעיד אודות פלטי שיחות ת/13 ואופן קריאתם; בכך שהוא לא דרש לקבל את פלטי השיחות מהמכשירים הסלולאריים של המתלוננות; ובכך שלא הוכנה חוות דעת בעניין מסוכנותו של המבקש, עובר לגזירת דינו. המבקש סובר, כי אלמלא נמנע ייצוגו, היה מגיע בית המשפט לתוצאה אחרת במשפטו. אשר לגזר הדין, טוען המבקש כי פיצול התיק האחר מהתיק הנוכחי וקיומם של שני הליכים נפרדים, גרם לכך שעל המבקש הוטל עונש קיצוני בחומרותו, העומד על כ-11 שנות מאסר במצטבר. לטענת המבקש, שגה בית משפט השלום משקבע שלושה מתחמי ענישה נפרדים; משהתעלם מהנסיבות המקלות בתיק זה; משלא התחשב בכך שבאישום השלישי המעשה המגונה בוצע על ידי המתלוננות ג.ש. בעצמה; משהתעלם מחלופי הזמן; ומשלא התחשב בהפרעת האישייות ממנה סובל המבקש, דבר המהווה חלק מנסיבות חייו הקשות, אשר יש בהן כדי להביא להקלה בעונשו. לאור האמור, גורס המבקש כי יש ליתן לו רשות ערעור, לקבל את ערעורו לגופו, ולבטל את הרשעתו, או, לכל הפחות, להחזיר את הדיון לערכאה הדיונית לצורך שמיעת ההוכחות מבראשית. לחילופין, טוען המבקש, כי יש להקל משמעותית בעונשו.

תגובתה של המשיבה לבקשה לרשות ערעור

10. בתגובה לבקשה למתן רשות ערעור, טוענת המשיבה כי עניינו של המבקש אינו מעלה כל שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית כללית, אלא שמדובר בעניינו הפרטי של המבקש בלבד. זאת ועוד, נטען על ידי המשיבה, כי בקשתו של המבקש אינה מעלה כל טענה חדשה אשר לא נשקלה על ידי הערכאות הקודמות, והוכרעה על ידן באופן מנומק. אשר לשאלת המרמה, גורסת המשיבה כי המבקש לא הציג כל טעם המצדיק התערבותו של בית משפט זה בממצאים העובדתיים, וכי בדין הורשע המבקש בביצוע עבירות מין במרמה. נטען, בהקשר זה, כי צדק בית המשפט המחוזי, משאימץ את קביעותיו העובדתיות של בית משפט השלום; ועת דחה את טענות המבקש כי יש להחיל בנסיבות דנן מבחן מחמיר, הדורש שלילה מוחלטת של יכולת הבחירה של המתלוננות, לצורך הוכחת יסוד המרמה. עוד נטען, כי בצדק נדחתה טענת המבקש כי הוא חווה טראומה מינית, אשר הובילה לפגיעות שעמדו בבסיס מעשיו והתנהלותו כלפי המתלוננות; כי טיפול ה"הצפה" הינו טיפול מוכר מבחינה מקצועית; וכי המבקש האמין בקיומו של טיפול מעין זה וכי סבר שבקשותיו מהמתלוננות הן בגדר "טיפול". אשר לטענה בדבר קיומו של עיוות דין חמור, הנעוץ בשחרור הסניגוריה הציבורית מייצוגו של המבקש, גורסת המשיבה כי גם טענה זו נדונה בהרחבה והוכרעה על ידי הערכאות הקודמות. לגופו של עניין, טוענת המשיבה כי לא עלה בידי המבקש להראות כי בשל היעדר הייצוג, נגרם לו עיוות דין, בכך שלא הוצג בפניו בית המשפט קו הגנה רלוונטי אשר יש בו כדי לשנות את תוצאות ההליך בעניינו של המבקש. בהמשך, נטען על ידי המשיבה, כי צדק בית המשפט המחוזי עת קבע כי אין לקבל את טענותיו של המבקש גם לעניין חומרות עונשו. לאור האמור, גורסת המשיבה כי יש לדחות את הבקשה למתן רשות ערעור, על שני חלקיה

דיון והכרעה

11. כידוע, רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במשורה והיא שמורה למקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; או למקרים בהם מתעורר חשש מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק שנגרם למבקש (רע"פ 226/17 מסיקה נ' מדינת ישראל (6.3.2016); רע"פ 9171/16 כלבונה נ' מדינת ישראל (5.1.2017); רע"פ 10059/16 בדיר נ' מדינת ישראל (14.3.2017); רע"פ 5995/17 כהן נ' מדינת ישראל (5.9.2017)). בענייננו, חרף ניסיונו של המבקש לעטות

על בקשתו כסות של שאלה משפטית עקרונית, הרי שהיא נסובה על עניינו הפרטי של המבקש, וזאת בלבד. בנוסף, חלקן הנכבד של טענות המבקש, כבר הועלו בפני בית המשפט המחוזי, אשר התייחס אליהן בפסק דינו המנומק, ומשכך, נראה כי הבקשה מהווה ניסיון לערוך מעין "**מקצה שיפורים**" לתוצאת הערעור, ניסיון שאין להיעתר לו (רע"פ 460/17 אבו הדואן נ' מדינת ישראל (20.03.2017); רע"פ 7665/16 א. סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התמ"ת (14.11.2016)). די בטעמים אלו, על מנת לדחות את הבקשה.

12. למעלה מן הצורך, אתייחס לטענותיו של המבקש גם לגופו של עניין. בכל הנוגע להכרעת הדין שניתנה בעניינו של המבקש, נראה כי טענותיו משיגות, הלכה למעשה, על קביעות עובדתיות שנעשו על ידי בית משפט השלום. זאת, שעה שידוע כי התערבות ערכאת ערעור בממצאים מעין אלו, אשר נקבעו על ידי הערכאה הדיונית, תיעשה במקרים חריגים ומצומצמים בלבד, לא כל שכן עת עסקינן ברשות ערעור "בגלגול שלישי" (רע"פ 372/17 ח'ורי נ' מדינת ישראל (18.1.2017); רע"פ 117/16 מעווד נ' מדינת ישראל (11.1.2016); רע"פ 8971/15 **כל בו חצי חנים בע"מ נ' מדינת ישראל (27.01.2016)**). במקרה דנן, קבעו הערכאות הקודמות, לאחר בחינת התשתית הראייתית שהוצגה בפניהן, כי הוכחו בעניינו של המבקש כל יסודות העבירה, לרבות היסוד העובדתי של המרמה כמו גם היסוד הנפשי, דבר שהוביל למסקנה כי המבקש ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. עוד יש לציין, כי לא עלה בידי המבקש להוכיח את טענתו כי הוא עבר טראומה מינית בילדותו, וכי הוא האמין שהדרך לטפל בה היא על ידי טיפול ב"הצפה". עוד ראוי להוסיף, לעניין תוקפו המדעי של טיפול ה"הצפה", התבסס בית משפט השלום על עדותו של ד"ר כספי, אשר מסר כי "המדובר בניסיון של הנאשם [המבקש] לגבות בדיעבד טיפול שתפר לעצמו, במונחים מקצועיים", והדברים מדברים בעד עצמם.

13. בהתייחס לטענת המבקש בכל הנוגע להוכחת יסוד המרמה, סעיף 350 לחוק העונשין קובע במפורש כי "לעניין עבירה לפי סימן זה, אחת היא אם העושה עשה את המעשה או גרם שהמעשה יעשה בו או באדם אחר". סעיף זה חל בעניינו של המבקש, גם בהינתן "היפוכי תפקידים", כלשונו, שעה שהמְבַקֵּש הוא ה"מטופל" והמְרוֹמֵה היא ה"מטפלת" (ראו את דבריי בע"פ 6734/16 פלוני נ' מדינת ישראל (25.10.2017), פסקה 24). יודגש, כי אין בטענות המבקש בדבר ניסיון או השכלתן של המתלוננות, כמו גם בעובדה כי הן אלו שביצעו את המעשים המיניים, כדי להעלות או להוריד לעניין הוכחת יסוד המרמה בעניינו. מקובלים עליי דבריו של בית משפט השלום, כי "הדגש הוא על כך שדי בכך שעקב המרמה חשבה המתלוננת שהמעשה תחום במהות אחרת - טיפולית, אומנותית, מיסטית או שהסכמתה ניתנה לביצוע מעשה מיני כאמצעי טיפולי. בוודאי שאין צורך בשלילה מוחלטת של יכולת הבחירה". אוסיף עוד, כי צדקו הערכאות הקודמות, עת קבעו כי אין משמעות משפטית לקיומה של יכולת בחירה האם לבצע את המעשים אם לאו, שעה שהסכמתו של קרבן העבירה, אינה מגשימה בפועל את רצונו החופשי, עקב המרמה. בעניינו, הסכמתן של המתלוננות לביצוע המעשים המיניים הושגה בעקבות מצגים שקריים, אשר גרמו להן לטעות לגבי מהות המעשה ומיהות העושה. המתלוננות ראו עצמן כממלאות תפקיד טיפולי, והן האמינו, באמת ובתמים, כי המעשים שבוצעו על ידן, במהלך הפגישות עם "ליאור", אינם מעשים מיניים, אף אם ניתן לראותם ככאלה באופן אובייקטיבי. זאת, לנוכח המצג הכוזב אשר הוצג להן על ידי המבקש, עת התחזה בתחום רב ל"ליאור" ול"נעמה", וביקש במרמה את עזרתן כדי לסייע לו במצוקתו האישית והרפואית. אשר למרמה באשר למיהות העושה, מקובלת עליי הקביעה, לפיה המבקש רימה את המתלוננות, תוך הצגת נתונים כוזבים, אשר שינו לחלוטין את "מיהותו" ואת "זהותו" האמיתיות. ההטעיה שביצע המבקש, על דרך של יצירת דמויות פיקטיביות, תוך ביצוע עבודת הכנה יסודית, לביסוס הסיפור שבדה בהקשר לאותן דמויות, הייתה קריטית בהנעת המתלוננות להסכים לביצוע המעשים המיניים, תחת אמתלה של טיפול מקצועי.

14. אשר לטענתו של המבקש בדבר עיוות דין שנגרם לו בשל היעדר ייצוג, יש להדגיש כי אף אם קיימת חובת

מינוי סניגור, לשם ייצוגו של המבקש בדין, הרי שחובה זו, והזכות הקורלטיבית לה, אינה מוחלטת כי אם יחסית. נקודת האיזון תמצא לנו בסעיף 17 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (וראו גם תקנה 8(א) לתקנות הסניגוריה הציבורית, התשנ"ו-1996), שזה לשונו:

"(א) סניגור שהנאשם העמיד לעצמו לא יפסיק לייצגו כל עוד נמשך המשפט או הערעור שלשםם הועמד, אלא ברשות בית המשפט; סניגור שמינהו בית המשפט לא יפסיק לייצג את הנאשם אלא ברשות בית המשפט.

(ב) הרשה בית המשפט לסניגור להפסיק לייצג את הנאשם מחמת שלא שיתף פעולה עם סניגורו, רשאי בית המשפט, על אף האמור בסעיף 15, לא למנות לנאשם סניגור אחר אם ראה שאין בכך להועיל."

עולה מן הכתוב, כי לצד חובתו של סניגור להמשיך ולייצג נאשם בהליכי משפטו, בכוחו של בית המשפט לשחרר את הסניגור מייצוגו של אותו נאשם אשר אינו משתף פעולה עימו, ואף להימנע ממינוי סניגור אחר עבורו, אם ראה שאין בכך כדי להועיל. יפים לעניין זה, דברי המשנה לנשיאה א' ריבלין, בע"פ 7576/09 הסניגוריה הציבורית נ' מדינת ישראל (24.09.2009), כי:

"למותר להרחיב בדבר הטעמים החשובים העומדים מאחורי החובה למנות סניגור לנאשם העומד בפני סיכון חמור, הן בשל הצורך להגן על עניינו של הנאשם הן בשל הצורך להבטיח ניהול יעיל ומקצועי של ההגנה ושל ההליך כולו. אלא, שההגנה הניתנת לנאשם שאינו משתף פעולה עם סניגורו - לאו הגנה היא, והיא אף עלולה לפגוע בנאשם עצמו משלא ניתנים בידי הסניגור הממונה כלים שיאפשרו לו לנהל כראוי את ההגנה על הנאשם." (שם, פסקה 4 לפסק הדין).

ובחזרה לענייננו. בית משפט השלום לא שיחרר על נקלה את הסניגוריה הציבורית מייצוגו של המבקש. ההחלטה לשחרר את הסניגוריה הציבורית מהייצוג התקבלה לאחר פניות חוזרות ונשנות, ורק לאחר שבית המשפט התרשם כי אין בהמצאו של סניגור כדי לסייע למבקש בהגנתו, בהינתן סירובו העיקש של המבקש לשותף פעולה באופן מלא ואמיתי עם עו"ד כהן, אשר ייצגו בהליך זה מטעמה של הסניגוריה הציבורית. ניכר, כי כל האפשרויות להמשך ייצוגו של המבקש על ידי סניגור נבחנו ומוצו, אף למעלה מן הנדרש. סבורני, כי האחריות לכך שהמבקש לא היה מיוצג בחלק מההליך הדיוני בבית משפט השלום רובצת לפתחו, ואין לו, בהקשר לכך, אלא להלין על עצמו. (השוו: רע"פ 5434 אזנקוט נ' מדינת ישראל (05.08.2012); דנ"פ 6866/12 גולד נ' מדינת ישראל (09.04.2013)). אוסיף עוד, כי לא מצאתי שנגרם למבקש עיוות דין כלשהו, עקב היעדר הייצוג בחלק מדיוני בית משפט השלום.

לסיכום, המסקנה המתבקשת היא כי בדין הורשע המבקש בביצוע העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, וכי אין כל בסיס להתערב בהרשעה.

15. אשר לטענותיו של המבקש בעניין גזר הדין, בית משפט זה פסק, לא אחת, כי בקשת רשות ערעור הנסבה על חומרת העונש לא תתקבל, ככלל, אלא אם מדובר במקרים בהם ניכרת סטייה קיצונית מרמת הענישה הנוהגת והמקובלת בעבירות דומות ([] ראובן-פישמן נ' מדינת ישראל (24.1.2016); [] קופרמן נ' מדינת ישראל (29.9.2014)). **סבורני, כי עונשו של המבקש אינו סוטה, כהוא זה, ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות מסוג זה. נחה דעתי, כי נסיבותיו האישיות של המבקש, ויתר הנסיבות המקלות שפורטו על ידו, לא נעלמו מעיני הערכאות הקודמות, אשר התחשבו כראוי בכלל השיקולים האפשריים לקולה, תוך איזוןם אל מול חומרת העבירות שביצע המבקש. על יסוד האמור, נראה בעיני, כי העונש שהושת על המבקש הינו ראוי ומאוזן, ואין כל טעם מבורר להתערב בו.**
עמוד 10

16. אשר על כן, הבקשה לרשות הערעור נדחית בזאת, וכפועל יוצא מכך מתבטלת החלטתי מיום 25.10.2017 בדבר עיכוב ביצוע עונשו של המבקש.

המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 12.12.2017 עד השעה 10:00, בימ"ר ניצן, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, ד' בכסלו התשע"ח (22.11.2017).

שׁוֹפֵט